

МИЛИЦА БАКРАЧ

МАНТИЈА СТРИЦА ПЕТРА

МАНТИЈА СТРИЦА ПЕТРА

Имао је Раде Томов жељу
да у часну васкршњу недељу

по први пут и да не зна нико,
црну ризу „коју носи стрико”

на тренутак види и на себи.
Такву ризу ко желио не би?

Једне зоре, тек поче да свиће
Раде шапну: „Риза моја биће...”

да је пробам... опрости ми, стриче...
Петровићи сви на једног личе...”

Дјечак Раде од тринаест лѐта
у мантији крај огњишта шета.

Чини му се *свак у кући сјава*.
Зар одежда сан је или јава?

Лаким кроком изађе из куће.
Спава њива, камен, дрво, пруће.

Чини му се да и Ловћен ћути.
„Прошетаћу... нико неће чути...”

На вратима оштро шкрипну реза.
Раду дашак у грудима свеза.

Није знао да л' га лучац вјетра
грли мјесто руке стрица Петра.

„Куд си зором поранио, Раде,
узданице стричева и граде!

Благо мени, шта ми виде очи
окрени се, према мени крочи!

Узалуду бринуо сам бригу
куд остављам мантију и књигу,

кад ме старост обузме и сколи,
кад уморна рука ме заболи...

Благо мени, дани се и свиће,
нова луча грије Петровиће!

Чујте птице док ми пјева душа,
Раде Томов из мојих Његуша

у одежди, као златна слика,
биће монах, пјесник и владика

да народу своме вјерно служи,
да Васкрслом Господу одужи,

све што дужни остали су преци,
учитељи, велможе и свеци...”

Ту стриц Петар са бесједом стаде.
Од радости плаче дјечак Раде

и на крају истините приче
рече: „Хвала Богу, мили стриче...”

ПРЕЦИ

Наши преци ћуте у Далеким Пољима
и сјећање на њих све нас чини бољима.

Моја бака Милица јутром поранила,
испекла је хљебове, дјецу нахранила.

Тако ведрој, чилој, ништа није мука.
Пјева пјесму љубави за Јаглику и Вука!

Све чедашца памте док им пјева мати
и топлину руку што загрљај ће дати,

и усне, кад се слију низ косу и лице.
Памте очев корак и пој кућне птице.

Птица је са крова знала тако често
да јави чији смо и ко у ствари јесмо.

Вољела је много мрве нашег хљеба.
Знала је бака да хранити је треба,

зато и ви знајте што су знали преци!
Сачувајте благо нерођеној дјечи.

Како, нерођеној? Зашто вас то чуди?
Па будите добри и марљиви људи!

Загрлите ближњег, снажно, чистих руку
Надјачајте неправду, незнање и муку...

Суза ако склизне низ румено лице
и тај трачак туге препознаће птице.

И увијек јављајте свеколикој дјечи:
Треба бити најбољи, јер нас мотре преци.

КАДА УСНИ ВОЈНИК

А када усни војник вјеран роду и хљебу
Усни и поље трава и сунчев зрак на небу

Чуваркућа се склупча уз хладан прагов камен
Ћуте војникови преци и на грудима знамен

На крстачама слова и на гранама птице
И чутурица празна без капи шљивовице

Перо у десном џепу зелене војне блузе
Дуванкеса у предњем и у очима сузе

Кад усни војник српски који испрати браћу
Ћути кошница пчела, не примиче се саћу

Једино море плаво пучини рапорт поје:
„Отишао је витез, стигао међу своје...”

КАДА УСНИ РАТАР

А када усни ратар, усни пшенично поље
Промрзне сјеме тамно усред плоднице доље

Рало пољуби рђа, зобница мре о клину
И точак сив и мемљив у хладном трошном млину

Чека га хљеб препечен, млијeko пјени, кључа
У пепелу жар од дана пуца к'о сува луча

У селу ћуте људи, лавез паса се чује
Да л' збиља усни ратар ил још у пољу ту је

А сјутра тек ће народ сијати приче разне:
Био је марљив, частан... често кошаре празне

Био је чудак, намћор и о црвеном слову
Латио би се посла орући њиву нову

Бивао је у цркви! У цркву иш'о није!
Био је добар отац... тај знао је да пије...

Лака му црна земља... сад почеће опело!
И када усни ратар, усни и љето врело

Прота промуклим гласом народ на трен утиша
Ратарев одар скроман, грми, спрема се киша

Ипак истину праву само земља ће знати
Зрно у мркој њиви коме ће хљеба дати...